

Sophie de Koninck Munster

Auteur F. Di Rosa:
"Schitterend boek
waarbij je wegdroomt."

Groteletterboek

*Liefde in
Vlaanderen*

Aimée is gelukkig met haar leven. Ze heeft een fijne vriend, Erik, met wie ze samenwoont, ze heeft werk met leuke collega's en hoewel ze haar moeder niet meer ziet, kan ze met haar vader goed opschieten. Maar als Erik vreemdgaat, het bedrijf waar ze werkt failliet gaat en haar vader overlijdt, stort haar wereld in elkaar. Als ze eenzaam en alleen bij het graf van haar vader staat, ontmoet ze een vreemdeling die een bepalende invloed op haar leven heeft. Maar of ze dat zo prettig vindt, is maar de vraag. Kan ze ooit weer een gelukkig leven leiden?

Over de auteur

Sophie de Koninck Munster groeide op in twee werelden. De ene helft van haar familie leefde in de Amsterdamse volksbuurt de Jordaan en van hen leerde ze te kijken als een viswijf. De andere helft van haar familie leefde in het chique Amsterdam-Zuid en door hen schoof ze in avondjapon aan bij banketten. De frictie die dat oplevert, is vaak terug te vinden in haar romans.

ISBN 978-94-6260-242-7

Sophie de Koninck Munster

*Liefde in
Vlaanderen*

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een fictief verhaal. De personages en situaties in deze verhalen zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-242-7

NUR 344

© 2019 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam

Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel

www.uitgeverijderodetulp.nl

mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp

Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel

Auteur: Sophie de Koninck Munster

Dit boek is ook te verkrijgen als boek met een reguliere (kleine) letter. Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Aimée huilde onbedaarlijk terwijl ze naar de grafsteen van haar vader keek. Nog maar een paar dagen geleden was hij overleden, maar het leek een eeuwigheid geleden dat ze hem voor het laatst gezien had. Dat was op dinsdagmiddag; die dag stond in haar geheugen gegrift. Ze was op bezoek gegaan bij hem omdat het zijn verjaardag was.

Hoewel ze veel van haar vader hield, had ze de laatste tijd herhaaldelijk ongenoegen met hem gehad. Toen ze die dinsdag naar hem toeging om hem te feliciteren, had ze niet geweten dat het de laatste keer was dat ze hem zou zien.

Ze had de paar treden van het stoepje beklommen - veel huizen in deze buurt hadden een toegangstrap of een paar toegangstreden - had aangebeld en door

het raam gekeken. Ze had gezien dat er nog meer visite was. Ze had de burens van haar vader herkend, en ook Angelotte, de nieuwe vriendin van haar vader. Ze had niet kunnen begrijpen hoe ouders hun kind Angelotte konden noemen en zowel de naam als de persoon kon niet haar goedkeuring wegdragen. Ze had gehoopt dat Angelotte er niet zou zijn, maar ze had natuurlijk niet kunnen verwachten dat de vriendin van haar vader weg zou blijven op zijn verjaardag. Hij had de deur opengedaan en haar glimlachend aangekeken. Hij had naar haar fijne gezicht met de grijze ogen gekeken, en naar haar donkerbruine, halflange haar. “En daar hebben we mijn Soesje!”

“Ik heet geen Soesje, pa.”

“Vroeger wel. Toen noemde ik je altijd Soesje, weet je dat niet meer?”

“Gelukkig niet! Van harte gefeliciteerd, pa.”

Ze gaf hem een bos bloemen en een doos bonbons.

“Dank je wel. En hoe je dan ook heet: je bent in ieder geval welkom om met mij mijn verjaardagsfeest mee te vieren. Kom binnen.”

Ze ging naar binnen, hing haar jas en tas op in de hal, en begroette in de woonkamer de aanwezigen. Behalve de burens en Angelotte waren ook de kinderen van Angelotte uit een eerder huwelijk aanwezig; Bernd en Jorn, twee mannen van in de twintig die er echter veel ouder uitzagen door hun baarden en lange haar. Ze waren beiden applicatieprogrammeurs en hoewel Aimée weleens getracht had uit te vinden wat dat werk precies behelsde, was het haar nooit gelukt. Ze zagen er in ieder geval uit als nerds.

Hun moeder zag er even raar uit, maar dan op een andere manier; ze droeg een

paarse maillot onder een gebloemde rok. Haar voeten waren in blauwe regenlaarzen gestoken hoewel het niet regende; het was zomer en het zag er ook niet naar uit dat het zou gaan regenen. Op de gebloemde rok droeg ze een witte bloes en daarop een enorme houten ketting, maar zelfs de eenvoudige bloes kon niet verhullen dat haar outfit een rommeltje was en haar manier van kleden beneden alle peil. Ze moest wel andere kwaliteiten hebben waardoor Aimée's vader dat door de vingers zag, want hij was netjes in pak gehuld; iets wat hij dagelijks droeg.

Ook Aimée was netjes gekleed; ze droeg een beige broek, een witte blouse, een beige jasje en daaronder beige suède pumps. Ze zag er heel mooi uit, vond ze zelf, zeker als ze zichzelf vergeleek met hoe Angelotte eruitzag.

Om Angelotte hadden haar vader en Aimée regelmatig ongenoegen gehad. Niet omdat haar vader een vriendin had, maar wel omdat Angelotte, naar Aimée's mening, misbruik van haar vader maakte. Angelotte kreeg, volgens Aimée, regelmatig geld van haar vader, en hij betaalde in ieder geval hun vakanties. Dat hij dat zou doen als hij ook mee op vakantie zou gaan, vond ze niet vreemd, maar haar vader betaalde ook de vakanties waarop hij niet meeging. Dan gingen Angelotte en haar zoons op safari of naar een luxueus resort met zijn drieën en haar vader bleef thuis — maar hij betaalde wel voor die vakanties. Dat vond Aimée niet juist.

Recent nog hadden Bernd en Jorn een rondreis door Amerika gemaakt. Hoewel Bernd en Jorn zeiden dat ze dat zelf hadden betaald, wist Aimée dat haar vader een

substantiële bijdrage had geleverd daaraan. Aimée kwam niets tekort; ze werkte als keukenmedewerkster drie dagen in de week bij een groot administratie- en belastingkantoor, en samen met het salaris van haar vriend Erik, die bij hetzelfde bedrijf werkte, konden ze doen wat ze wilden, dus daar ging het niet om. Het ging Aimée erom dat er misbruik van haar vader werd gemaakt. Haar vader zag dat anders. Hij vond dat je met je eigen geld mocht doen wat je wilde en als hij zijn vriendin er gelukkig mee kon maken, dan deed hij dat. Hij had, sinds Aimée's moeder hen verliet, niet één vriendin gehad; Angelotte was de eerste. Dat hij haar cadeaus gaf vond Aimée normaal, maar ze vond dan weer dat het betalen van vakanties voor de zoons van je vriendin te ver ging. Ze hadden er een paar keer woorden over gehad.

Nadat Aimée was gaan zitten, kreeg ze koffie en taart, en terwijl ze dat verorberde, praatten de anderen over koetjes en kalfjes. Alles ging goed, tot Angelotte vroeg: “Zeg, Aimée, ik zag Erik samen met een andere vrouw. Wist je dat?”

Iedereen keek naar Aimée.

“Ik begrijp niet wat je bedoelt,” zei Aimée.

“Hij was samen met een andere vrouw, een erg knappe vrouw. Blond haar dat in een knot boven op haar hoofd zat, een roze mantelpakje, schoenen met hoge hakken, ook in het roze.”

“Het lijkt of je een of andere Barbie beschrijft.”

“Ze zag er wel elegant uit.”

Aimée keek Angelotte verwonderd aan.

Alsof Angelotte wist wat elegant was en wat niet!

“Was dat niet bij het Van der Valk Hotel

Breukelen?” vroeg Bernd.

Angelotte knikte.

“Wat deden jullie daar dan?” vroeg Aimée.

“We hadden een tussenstop,” antwoordde Bernd. “We hielden even pauze.”

Jorn zei: “We waren op weg naar Lammetjesdag.”

Aimée keek hem aan alsof ze hem niet goed begrepen had. “Wat voor dag?”

“Lammetjesdag,” herhaalde Jorn. “Dat is als de lammetjes zijn geboren. Dan kun je daarmee knuffelen. En er zijn ook andere dieren op de boerderij. Het is altijd heel gezellig. De schapen worden geschoren en dat kun je dan zien. En je kunt ook eieren zoeken.”

Het was zo volstrekt niet wat Aimée had gedacht waar hun interesses lagen, dat ze het lastig vond te geloven dat hij de waarheid sprak. Ze had eerder het idee dat ze haar in

de maling namen.

Angelotte zei: “En daar was het dus, bij dat hotel. En toen we daar zaten, kwam er een auto aanrijden, en toen dacht ik al meteen dat het een bekende chauffeur was. Hij kwam me bekend voor, maar ik wist niet wie het was. Toen hij uitstapte, herkende ik hem ook niet meteen, juist omdat hij die blonde vrouw bij zich had. Pas toen ik er langer over nadacht, herkende ik hem en wist ik dat het Erik was.” Ze keek naar de burens die aandachtig schenen te luisteren en zei: “Je hebt dat weleens, dat je iemand ziet en denkt te herkennen, maar je kunt hem dan niet plaatsen.”

De burens knikten, en Aimée vond dat ze er nogal dommig uitzagen.

Angelotte ging verder: “En dat je die persoon dan niet kunt plaatsen, is omdat je hem of haar niet ziet in de omgeving waar je hem of

haar hebt leren kennen. Als je bijvoorbeeld de slager, die je altijd in zijn winkel ziet, opeens op het strand ziet, dan weet je niet meteen wie het is, juist omdat je altijd een andere omgeving bij hem hebt gezien.”

De burens knikten weer.

Angelotte keek Aimée aan en zei: “Zo was het ook met Erik. Ik had hem hier een keer gezien, maar verder niet, dus de omgeving die ik me bij hem in gedachten had, was hier, en dan met jou ernaast, maar niet met een andere vrouw erbij. Daarom duurde het eventjes voor ik wist wie hij was. Het was dus Erik.”

“Hij zal er wel voor zaken zijn geweest,” zei Aimée.

“Wat doet hij dan voor werk? Dat heeft hij me misschien wel verteld toen, maar dat weet ik niet meer.”

“Hij werkt bij hetzelfde bedrijf als waar

ik werk. Zo hebben we elkaar ook leren kennen.”

“En welk bedrijf is dat?”

Aimée zuchtte inwendig. Ze had al bij een eerder bezoek verteld dat Erik en zij elkaar zo hadden leren kennen en ook wat de naam van het bedrijf was. Erik was financieel manager bij het Administratie- en Belastingkantoor Van Diesbergen waar zo'n honderd mensen werkten, en zij werkte in de keuken om iedereen iedere dag van eten en drinken te voorzien tijdens lunches, maar ook tijdens vergaderingen en dergelijke. Het was leuk werk en ze had leuke collega's. Het leukste was natuurlijk dat ze Erik via haar werk had leren kennen. Op een dag was de keuken al dicht en iedereen was al weg. Zij was de enige die er nog was omdat ze haar mobieltje vergeten was en teruggegaan was om die te halen. En toen stond Erik in de

keuken omdat hij koffie en thee wilde voor een late en onverwachte vergadering. Ze zei dat ze dat wel kon regelen en hij zei dat hij dan wel zou wachten tot het klaar was. Zo raakten ze aan de praat en het resultaat was dat ze na een half jaar van uitgaan met elkaar waren gaan samenwonen.

Dat alles wist Angelotte ook heel goed, want daar had ze nu al een paar keer naar gevraagd. Ze liet echter niets merken en zei: “Administratie- en Belastingkantoor Van Diesbergen.”

“O. Zit dat hier in de stad?”

“Ja.”

“En wonen jullie ver daar vandaan?”

“Nee, want ik kan het fietsen, maar vaak gaan we met Eriks auto omdat hij dan toch nog naar klanten moet. Dus de vrouw die je gezien hebt, zal ook wel een klant van hem zijn geweest.”

“En dan spreken ze af in een Van der Valk Hotel?”

“Waarom niet? Is dat zo raar?” Aimée raakte geïrriteerd, maar onderdrukte dat. Ze wilde niet de verjaardag van haar vader bederven. Haar vader vroeg: “Wil er iemand nog koffie? Of taart?”

Bernd zei: “Ik lust nog wel wat taart.”

Jorn zei: “Ja, ik ook.”

De burenschudden hun hoofd.

Haar vader keek naar Angelotte, en die zei:

“Is het al borreltijd? Dan wil ik wel een wijntje. En had je geen nootjes gekocht?”

“Je was er zelf bij,” zei haar vader, “dus je weet heel goed dat er nootjes zijn. En nog andere zakjes en doosjes en pakjes met lekkernijen erin.”

“Zal ik ze even op een schaalje doen?”

Angelotte stond op en greep zijn arm beet.

“Kom, dan doen we het samen.” Ze duwde

hem naar de keuken toe.

Aimée riep ze achterna: “Ik wil nog wel koffie!”

“Ik denk dat je dat beter zelf kunt pakken,” zei Bernd. “Als ze eenmaal samen zijn, hebben ze geen oog meer voor iemand anders.”

Aimée keek hem aan met gefronste wenkbrauwen. Dan stond ze op en liep naar de keuken. Daar was Angelotte net bezig om zakjes en doosjes en pakjes uit de keukenkastjes en de ijskast te pakken terwijl Aimée’s vader keek wat ze deed. Angelotte smeerde Boursin op toastjes, legde plakjes Brie op toastjes, en legde plakjes zalm op toastjes. Een andere schaal vulde ze met nootjes en kaasstengeltjes.

Aimée keek ernaar en vond het net alsof haar vader geen eigen wil meer had. Alsof Angelotte hem leidde en voorkauwde wat hij

moest doen en hij zonder haar een hulpeloos kind was.

“Ik wil nog wel koffie,” zei ze.

“Dan moet je het even zelf inschenken,” zei Angelotte. En tegen Aimée’s vader: “En regel jij de taart voor Bernd en Jorn?”

Aimée’s vader knikte en sneed punten van de taart af en legde ze op schoteltjes.

Aimée schonk zelf haar koffiekopje vol en liep achter haar vader aan die de schoteltjes naar binnen bracht, op tafel zette en dan weer naar de keuken liep.

Aimée ging zitten.

Bern en Jorn aten hun taart op.

Aimée dronk van haar koffie en keek naar de burens. Die glimlachten naar haar waarop zij ook glimlachte.

Aimée had net besloten dat ze lang genoeg was geweest en dat ze zou vertrekken als ze haar koffie op had, toen Aimée’s vader en

Angelotte binnenkwamen met schalen met hapjes en een fles wijn. Aimée's vader pakte de wijnglazen en schonk in.

“Proost,” zei Angelotte, en hief het glas. “Op jou. Op een lang en gezond leven.”

Aimée's vader hief ook het glas en ze dronken.

Aimée nam de laatste slok koffie en zette die neer. Ze opende haar mond om te zeggen dat ze er vandoor zou gaan, toen Angelotte zei:

“Erik en die vrouw stonden te zoenen.”

Aimée sloot haar mond en keek Angelotte aan. Die zei: “Ik zag het zelf. Zagen jullie het ook?” Ze keek naar Bern en Jorn, maar die aten nog van hun taart en konden daarom niets zeggen.

Angelotte keek Aimée aan en zei: “Het is natuurlijk niet leuk om te zeggen, maar ik vond dat je het moest weten.”

Aimée schudde haar hoofd en zei: “Je kunt

verzinnen wat je wilt, maar Erik gaat niet vreemd.”

“Ik heb het niet verzonnen. Ik zag het zelf.”

“Dan had je zeker je bril niet op. Erik zou nooit vreemdgaan.”

“Je hoeft mij niet te zeggen wat ik wel en niet zag.”

“En je hoeft mij geen sprookjes te vertellen. Ik ben niet zo lichtgelovig.”

“Je bedoelt dat ik ook sprookjes vertel aan je vader?”

“Dat zei ik niet.”

“Maar dat bedoelde je wel. Ik denk dat het je beter zou staan om eerst je eigen relatie te redden voor je je bezighoudt met andermans relaties.”

Aimée stond op. “Ik hoef mijn relatie niet te redden. Kijk liever naar jezelf.”

“Aan mijn relatie mankeert niets. We zijn razend gelukkig, is het niet?” Ze keek naar

Aimée's vader, die zijn wenkbrauwen optrok en zei: "Kunnen we het niet gezellig houden?"

"Ja, Aimée," echode Angelotte, "kun je het niet gezellig houden? Het is de verjaardag van je vader."

Aimée zei: "Ik begin niet over vreemdgaan, dat doe jij. Ik vind het bijzonder ongepast."

"Ik vind het anders ongepast dat jij mij zo behandelt. Jij zegt dat ik alles verzin en dat ik hier een beetje sta te liegen, maar ik vertel gewoon de waarheid."

"Daar geloof ik anders niets van."

Angelotte stond op, haar glas wijn nog in haar hand, en vroeg: "Zeg je dat ik lieg? Maak je mij uit voor leugenaar?" Ze draaide zich naar Aimée's vader toe en zei: "Zeg er eens wat van!"

Aimée's vader keek van de een naar de ander en zei dan: "Ik geloof niet dat Angelotte

liegt.”

Aimée schoot uit: “Ze liegt aan een stuk door, pa! Ze misbruikt je, maar je bent blijkbaar te verliefd om dat te zien.”

“Dat neem je terug!” riep Angelotte. “Vind je het normaal dat je dochter dat allemaal tegen mij zegt?”

“Ik durf nog veel meer te zeggen,” riep Aimée. “Je ziet eruit alsof je een bedelaar bent. Dat of je bent kleurenblind. En je hebt mijn vader een rad voor ogen gedraaid met je verhaaltjes dat je geld nodig hebt. Ga werken als je geld nodig hebt! Je bent wat dat betreft echt een bedelaar, net zoals die zoons van je, die gratis auto’s van mijn vader krijgen.”

Angelotte gooide het glas wijn over Aimée heen, zodat die opeens wijn op haar gezicht, in haar haar en op haar kleding had.

Aimée hapte naar adem, van schrik en van ontsteltenis, en greep dan het eerste het

beste wat ze zag; de schaal met toastjes. Ze gooide het naar Angelotte toe, die het tegen haar hoofd aankreeg. De schaal viel omlaag, Angelotte viel achterover op de bank, en toastjes met Boursin, Brie en zalm daalden neer op Angelotte en kleefden aan haar witte bloes, aan haar gebloemde rok en aan haar paarse maillot. Haar hoofd viel slap opzij, haar ogen sloten zich en haar mond viel open. Bloed kwam vanuit haar haar tevoorschijn en een straaltje liep omlaag, over haar voorhoofd.

Eén tel deed niemand wat, dan krijste Bernd: “Je hebt haar vermoord!”

Aimée streek met haar handen over haar gezicht en keek naar haar handen, waar nu de wijn aan zat.

Aimée’s vader zat als verlamd in zijn stoel, de burens keken met grote ogen naar het tafereel, en Jorn boog zich over Angelotte

heen. Hij bevoelde haar hals. “Ze leeft nog,” zei hij, maar ze is bewusteloos. “Bel het alarmnummer.”

Aimée’s vader zocht de telefoon, maar Bernd pakte zijn mobieltje uit zijn zak en belde het nummer. “Een ambulance,” zei hij, in antwoord op de vraag die de hulpdienst hem stelde. En even later: “We hebben een ambulance nodig, want mijn moeder is bewusteloos!” Hij luisterde en zei dan: “Ze kreeg een bord tegen haar hoofd en nu ademt ze niet meer.”

Jorn zei: “Ze ademt wel.”

Bernd zei: “Ze ademt wel, maar haar hart klopt niet meer!”

Jorn zei: “Haar hart klopt ook nog, maar ze is bewusteloos.”

Bernd sprak in zijn mobieltje: “Ja, prima. We wachten.” Hij keek Jorn aan en zei: “Ze komen eraan.”

Dan keken ze allemaal Aimée aan, die intussen een servetje had gepakt en daarmee trachtte zichzelf enigszins te fatsoeneren. Ze verfrummelde het servetje, keek haar vader aan en zei: “Het spijt me.” Ze keek naar Angelotte en zei: “Dit heb ik nooit gewild. Maar zij gooide de wijn, en toen reageerde ik instinctief. Het spijt me echt.”

Bernd zei: “Als ze invalide wordt, is dat jouw schuld.”

Angelotte bewoog, mompelde iets en zwaaide met haar handen.

“Ze is gek geworden,” zei Bernd.

“Nee, ze komt bij,” zei Jorn. Hij schudde zijn moeder zachtjes aan haar schouder heen en weer en vroeg: “Mam? Angelotte? Hoor je mij?”

Angelotte mompelde weer iets. Ze rolde met haar hoofd en dan opende ze haar ogen.

“Mam?” vroeg Jorn. “Hoor je mij?”

“Jorn?”

“Ja, ik ben het.”

“Jorn, waar ben ik?”

Bernd zoog zijn adem in en zei: “Ze is dement geworden. Ze weet niet meer waar ze is.”

Aimée keek afkeurend naar Bernd, maar Jorn zei: “Ze herkent mij nog, dus dan zal ze jou ook wel herkennen.”

De bel ging. Iedereen keek op.

Jorn stond op en liep naar de voordeur. Even later kwam hij de kamer in, gevolgd door twee ambulancebroeders die beiden een tas droegen. Jorn leidde ze naar Angelotte toe.

De ene ging naast haar zitten en opende zijn tas om daar instrumenten uit te halen waarmee hij Angelotte begon te controleren, terwijl de ander aan Jorn vroeg wat er gebeurd was. Die legde het uit en toen hij bij het deel kwam waar Aimée het bord had

gegooid, keek de ambulancebroeder even naar Aimée, maar er was niet aan zijn gezicht af te lezen wat hij ervan vond. Waarschijnlijk niets, omdat hij dit soort zaken — ruzies en vechtpartijen — natuurlijk wel vaker meemaakte.

De broeder die Angelotte onderzocht, zei: “Haal de brancard maar.” En tegen Jorn zei hij: “Het is het beste als ze meegaat naar het ziekenhuis.”

“Gaat ze dood?” vroeg Bernd.

“Haar functies zijn normaal,” zei de broeder, “maar met hoofdwonden nemen we liever geen risico.”

Aimée kwam naast haar vader staan, maar die zei, terwijl hij naar Angelotte keek: “Ik denk dat je beter nu weg kunt gaan.”

“Maar pa...”

“Nee, Soesje, je kunt beter gaan.”

“Maar pa, het was niet...”

Hij keek haar aan en zei: “Ik ben boos, Soesje. Ik wil dat je gaat.”

Verslagen draaide ze zich om. Ze liep naar de hal. De voordeur stond nog open. Ze pakte haar jas en tas en liep naar buiten toe. Ze liep naar haar fiets toe en deed die van het slot. Ze fietste een tiental meters, maar stopte dan en draaide zich om.

Angelotte werd naar buiten gereden op de brancard en in de ambulance gelegd. Aimée’s vader, Bernd, Jorn en de burens kwamen naar buiten en keken toe hoe de brancarddeuren werden gesloten en de brancard weg reed.

Dan gingen ze naar binnen toe, maar even later kwamen ze weer naar buiten toe. De burens gingen weg, Jorn en Bernd liepen naar hun auto toe, stapten in en reden weg.

Aimée’s vader stond in de deuropening en keek ze na. Dan zag hij Aimée staan. Eén moment grepen hun blikken in elkaar, en

Aimée stond op het punt om naar hem toe te gaan, maar dan draaide hij zich om en ging hij naar binnen.

Hoofdstuk 2

Aimée keek naar het huis van haar vader, waar haar vader zojuist naar binnen was gegaan. Ze bleef nog even staan, maar draaide zich dan om en fietste naar huis. Hoewel het heerlijk fietsweer was, maakte ze van de rit naar huis niet veel mee omdat ze met haar gedachten nog bij de gebeurtenissen was. Gelukkig merkte ze wel het verkeer op en kreeg ze geen ongeluk.

De kermis, die die dag was neergestreken in de stad drong, met al haar kleuren en lawaai, ook tot haar door, maar verder leek het alsof ze in een waas door de stad fietste.

Het was nooit haar bedoeling geweest om Angelotte verwonden, en zeker niet zo hevig dat ze daarvoor naar het ziekenhuis moest, maar aan de andere kant was het zo dat er nog nooit iemand met opzet wijn over haar

gegooid had. Ze had gereageerd zonder erbij na te denken. En natuurlijk was het zo dat ze wel stiekem had gewenst dat Angelotte iets zou overkomen zodat ze uit het leven van haar vader en haarzelf zou verdwijnen, maar een wensgedachte alleen was niet voldoende om dat realiteit te laten worden. Ze zou nooit iemand zomaar iets aandoen, maar Angelotte zou ze graag iets hebben aangedaan, zo had ze zich de laatste tijd een aantal keren bedacht. Echter, nu ze dat daadwerkelijk had gedaan, voelde ze zich er erg rot onder en wilde ze dat het nooit gebeurd was. Maar wat ze veel erger vond, was dat het haar vader zichtbaar aangegrepen had. Niet alleen dat zijn vriendin en zijn dochter ruzie hadden, maar ook dat ze niet met elkaar op konden schieten. En, het ergste van alles, dat dat op zijn verjaardag was gebeurd. Haar vader zou nooit zomaar zeggen dat ze weg moest

gaan, dus toen hij dat wel had gedaan, had ze zich ellendig gevoeld — nog ellendiger dan ze zich voelde toen ze zag dat Angelotte bewusteloos was en bloedde.

Hoe kon zoiets kleins zo makkelijk zo uit de hand zijn gelopen? Bedroefd kwam ze thuis en bedroefd hing ze haar jas en tas op. Ze liep naar de slaapkamer en bekeek haar kleding. Die was verpest. Op haar witte blouse, haar mooie beige broek, haar beige jasje en op haar mooie suède pumps zaten rode wijnvlekken, rode wijnsatters en rode wijnvegen. Ze trok alles uit, stapte onder de douche en trachtte het nare gevoel van zich af te spoelen. Dat lukte echter niet en toen ze zich daarna afdroogde en aankleedde, zag ze steeds weer hoe Angelotte de wijn naar haar toegegooid had en hoe zij, Aimée, de schaal had opgepakt en die naar Angelotte gegooid had. Alsof ze kijkende tieners waren in plaats

van volwassen vrouwen...

Ze pakte haar verknalde kleding op, liep naar beneden en propte haar kleding in de afvalbak. Daarna maakte ze thee en nam dat mee naar de bank, waar ze ging zitten.

Ze pakte haar mobieltje en keek of er nog nieuwe berichtjes waren. Die waren er inderdaad, maar niet van degene van wie ze graag een berichtje zou hebben gekregen: haar vader. Niet dat dat zou hebben gekund, want haar vader zat niet op social media. Hij had niet eens een computer of mobieltje. Hij vond die dingen allemaal maar onzin. Hij noemde het het weggooien van je gezonde verstand om je te laten regeren door iets wat niet bestond. In zijn optiek was alles wat digitaal was niet-bestaand. In zekere zin had hij daar natuurlijk gelijk in, want iets wat digitaal was, bestond alleen maar in de digitale wereld. Pas als je het printte

werd het echt. Maar nu zou het wel handig geweest zijn als hij wel op social media had gezeten, of op zijn minst een e-mailadres had gehad, want dan zou ze hem even hebben kunnen berichten. Het sturen van een berichtje was altijd minder eng dan iemand bellen. Een berichtje sturen kwam ook niet zo bedreigend over als op iemands deur bonken of aanbellen of telefoneren... Ze had hem heel graag willen vertellen dat... Ja, wat eigenlijk? Ze had al gezegd dat het haar speet, heel erg speet, maar ondanks dat had hij haar toch verzocht om weg te gaan. Blijkbaar wilde hij haar gewoon niet meer spreken. Dan had het ook geen nut om hem te berichten, als dat al gekund zou hebben. Ze legde haar mobieltje weg. Bellen had dan zeker geen nut. Ze kon het beste het gewoon even laten voor wat het was en dan over een paar dagen hem even bellen. Ze kon in ieder

geval vragen hoe het met Angelotte was. Dat was dan een goed excuus om hem te kunnen bellen. Als hij dan zou vragen waarom ze belde, dan zou ze kunnen zeggen dat ze wilde weten hoe het met Angelotte was. En dan zou ze wel aan zijn stem horen of hij nog boos was of niet. Ze had net besloten dat ze dat zou doen, toen haar mobiel ging.

Ze schrok ervan. Ze pakte hem op, drukte de knop in en zei: “Met Aimée van den Oudewater.”

Het enige wat ze hoorde was de toon die aangaf dat de ander de verbinding verbroken had.

“Zeker verkeerd verbonden.”

Ze stond op. Ze moest iets te doen hebben, maar ze wist niet wat. Ze ruimde op en maakte daarna de keuken schoon, hoewel die eigenlijk al schoon was. Daarna haalde ze haar kleding uit de afvalbak en bekeek

het. Het was eigenlijk zonde om het weg te gooien. Zouden de vlekken er nog uitgehaald kunnen worden? Ze zou het naar een stomerij brengen en vragen of zij er nog iets van konden maken.

Blij dat ze iets nuttigs te doen had, stopte ze de kleding en schoenen in een plastic zak en fietste naar de dichtstbijzijnde stomerij. De vrouw die haar hielp, zei dat ze de vlekken uit de kleding kon halen, maar van de schoenen was ze niet geheel zeker. Toch zou ze het proberen.

Aimée fietste terug naar haar huis. Eenmaal daar wist ze weer niet wat ze moest doen, maar toen ze op de klok keek, zag ze dat het bijna tijd was voor Erik om thuis te komen. Blij dat ze haar verhaal zometeen aan hem zou kunnen doen, liep ze naar de keuken. Ze zou iets uit de vriezer halen, want daar bewaarde ze altijd kliekjes zodat ze altijd snel

iets klaar kon maken.

Haar mobiel ging echter en ze liep terug naar de woonkamer. Toen ze had opgenomen, hoorde ze de stem van Erik: “Met Erik. Hoe is het daar?”

“Waar?”

“Bij je vader.”

“Ik ben thuis.”

“Ben jij al thuis?”

“Ja.”

“Ik dacht dat je naar je vader ging.”

“Daar ben ik ook geweest, maar nu ben ik thuis.”

“O, oké. Luister eens, we hebben hier een spoedvergadering...”

“Is er wat aan de hand dan?” Als

keukenmedewerkster wist ze natuurlijk niet wat er allemaal gaande was in het bedrijf, maar via Erik kreeg ze altijd veel te horen, en ook via de wandelgangen verspreidde nieuws

zich snel.

“De hoge baas uit België komt hiernaartoe, zo het schijnt. Daarom hebben we die spoedvergadering. Het kan wel laat worden, dus reken maar niet op me met het eten en ga maar gewoon naar bed. Ik zie je morgen dan wel.”

“Dat is goed.” Ze zweeg, maar hij zei niets, en daarom zei ze: “Erik, over mijn vader...” Maar dan hoorde ze de toon die aangaf dat hij de verbinding had verbroken.

Ze legde de mobiel weg en keek naar haar thee die nog op tafel stond. Ze was die helemaal vergeten. Ze pakte de kop op, dronk de koude thee en liep naar de keuken toe. Ze keek wat ze in huis hadden en besloot dat ze best de kliekjes op kon maken. Tenslotte wist ze niet hoe laat Erik thuis zou komen, maar als de vergadering heel laat zou worden, zou hij daar iets eten en dan hoefde

hij thuis niets meer te eten.

Ze bekeek de kliekjes die in de vriezer zaten: macaroni kaas, nasi, en gehaktballen met sperziebonen. Ze had in geen van alle zin. Ze deed de vriezer dicht en realiseerde zich dat ze helemaal geen zin in eten had. Het enige wat ze eigenlijk wilde, was dat haar vader niet meer boos op haar zou zijn.

Ze liep de kamer in en pakte haar mobiel. Ze aarzelde nog even, maar zocht dan zijn nummer op en belde het. De telefoon ging over, maar niemand nam op. Haar vader vond een antwoordapparaat ook onzin. Hij zei altijd dat als mensen hem echt dringend nodig hadden, ze nog wel een keer zouden bellen of langs zouden gaan. Hij was natuurlijk naar het ziekenhuis, drong het opeens tot haar door. Daarom was hij niet thuis.

Ze legde de mobiel weg en hield het

opeens niet meer uit in huis. Ze moest iets doen, want anders werd ze nog naarder dan ze zich al voelde. Maar wat? Al haar vriendinnen werkten. Nou, ja, ‘al’... zoveel vriendinnen had ze ook weer niet. Er waren Nicolette, Maribelle en Astrid, maar alleen Astrid woonde redelijk dichtbij. Ze kende ze nog van de havo. Ze hadden gevieren eindexamen gedaan en daarna waren ze vriendinnen gebleven, maar Nicolette had de liefde van haar leven aan de andere kant van het land gevonden, en woonde daar, terwijl Maribelle stewardess was geworden en er vaker niet dan wel was. Astrid was inmiddels getrouwd, met een restauranteigenaar, die diverse restaurants en cafeetjes had.

Natuurlijk hadden ze wel contact via social media, en ze spraken elkaar telefonisch ook wel, maar dat was toch anders dan even langs kunnen gaan bij iemand. Zou ze een van hen

bellen?

Ze ging zitten, pakte haar mobiel en probeerde eerst Nicolette. Die nam niet op; haar voicemail klonk. Ze probeerde Maribelle, maar die was niet bereikbaar. Tenslotte probeerde ze Astrid, maar ook bij haar kreeg ze een voicemail. Ze stond op, pakte haar jas en tas, waar ze haar mobiel in deed, en ging naar buiten. Natuurlijk was haar jas veel te warm, maar mogelijk zou het later op de avond koeler worden. Even later zat ze op haar fiets. Ze zou naar het centrum gaan; daar was altijd wel iets te doen. Ze fietste naar de kermis toe, maar toen ze al die vrolijkheid zag, gepaard gaand met lawaai en muziek, wist ze dat dat geen goed idee was. Maar wat dan? Opeens wist ze het: ze zou naar het cafeetje gaan waar ze weleens met Astrid kwam; dat lag op het plein, waar veel meer cafés, eettentjes en dergelijke waren.

Astrids man was er de eigenaar van, maar hij werkte er niet. Astrids broer werkte er; een aardige man. Het was geen vriend van haar, maar was een barman niet de ideale persoon om je hart bij uit te storten?

Even later was ze er. Ze parkeerde haar fiets en keek even naar de gevel. Het was een oud pand waar het café in gehuisvest was. Het had een houten gevelbetimmering met pilasters die bewerkt waren en daaronder waren geëtste ramen te zien. De ramen waren onderverdeeld in kleine vierkantjes en aan elkaar gezet met loden stripjes, maar toch zagen ze er niet uit als glas-in-loodramen. Het café had een intrekbare luifel waarvan de stof witte en groene banen had. Het wit en groen kwam terug in de beschildering van het onderste deel van de gevel en in de stijlen rondom de ramen.

In grote letters stond er op de ramen

geschilderd: Café Den Dielk, goed voor ielk. Dat ‘ielk’ was natuurlijk een dichtertelijke vrijheid, hoewel Astrid had gezegd dat in vroeger tijden men ‘ielk’ zei als men ‘elk’ bedoelde. Dat had Aimée niet geloofd, maar het was wel een leuk verhaaltje.

Ze wilde oversteken, maar moest wachten omdat er een auto langsreed. In een flits zag ze Erik achter het stuur zitten. En naast hem zat een vrouw met blond haar. Ze zag haar heel duidelijk, maar ze herkende haar niet. Aimée’s hart begon opeens te bonken.

Erik zou op het werk zijn, in een spoedvergadering. Wat deed hij hier, in de stad, met een blonde vrouw naast zich? Ze bedacht zich geen moment, deed haar fiets van het slot en fietste achter de auto aan.

Die reed langzaam, alsof hij iets zocht, want er was geen verkeer waardoor hij langzaam moest rijden. Ze reden de straat uit en

kwamen op een plein waaraan meerdere cafés lagen. Op het plein zelf stonden bankjes onder bomen. De auto reed verder, een straat in en sloeg af naar rechts. Daar was een grote ondergrondse parkeergarage. De auto reed naar binnen. Aimée stopte en keek toe hoe de auto naar binnen reed. Ze kon niet geloven wat ze zojuist gezien had, maar misschien was de vergadering wel sneller dan gedacht afgelopen en gingen ze nog iets drinken?

Ze bleef wachten. Het duurde lang maar uiteindelijk zag ze hen aan komen lopen. Ze liepen los van elkaar en raakten elkaar niet aan. Aimée keek naar de vrouw. Die had blond haar dat niet in een knot zat, en ze droeg ook geen roze kleding, maar ze had wel een mantelpakje aan. Ze droeg er geen jas over aan. Erik droeg wel een lange overjas, maar een dunne. Ze praatten met

elkaar en lachten af en toe, blijkbaar om een grapje of leuke opmerking.

Ze liepen, vanuit Aimée's standpunt gezien, naar links, en verdwenen in de straat. Aimée fietste langzaam achter ze aan. Ze liepen naar het plein, zoveel was wel duidelijk. Aimée keek rond om te zien of ze nog meer collega's van Erik zag, maar die zag ze niet. Ze kende lang niet alle medewerkers van het bedrijf, want er werkten veel mensen en zij werkte in de keuken zelf, en niet in de bediening, dus ze wist ook niet zeker of ze andere medewerkers zou herkennen. Maar toen Erik en de vrouw op een terrasje gingen zitten en er niemand bij hen kwam zitten, wist ze zeker dat ze alleen waren. Ze keek naar ze en vond dat het er onschuldig genoeg uitzag. Ze zagen er niet uit alsof ze iets met elkaar hadden.

Aimée fietste naar het midden van het plein

en ging daar op een bankje zitten. Ze koos een plek uit die ver genoeg weg was zodat ze haar niet konden zien, maar dicht genoeg bij om het te kunnen zien als ze zouden vertrekken.

Gelukkig was het 's avonds ook warm, en ze had haar jas bij zich, dus ze zou het niet koud kunnen krijgen, zelfs toen bleek dat het meer dan een uur duurde voor Erik en de vrouw opstonden en weggingen. Ze liepen naar de straat die naar de parkeergarage ging en gingen daar naar binnen. Aimée wachtte, maar ze kwamen niet naar buiten. Ze aarzelde, maar parkeerde dan haar fiets en liep de parkeergarage in. Ze had geen idee waar de auto stond en ging daarom naar een verdieping lager alwaar ze rondspeurde om te zien of ze iets bekends zag. Maar dat was niet zo. Ze ging nog een verdieping lager en nog een, en werkte zo alle verdiepingen

af. Net toen ze dacht dat, omdat er geen verdiepingen meer waren, ze ze gemist had, zag ze opeens de auto staan. Hij stond helemaal aan de andere kant van de lift in een hoekje.

Langzaam liep ze erheen. Vanaf een afstandje zag ze al dat er mensen in zaten. Haar hart begon te bonken en haar palmen voelden zweterig aan, maar ze bleef doorlopen, ook al geloofde ze nu niet meer dat ze daar zaten te vergaderen. Ze bereikte de achterdeur en zag ze nu heel duidelijk: Erik zat op de bestuurdersplek. Hij had de stoel helemaal naar achteren geschoven en ook onderuit, zodat hij bijna lag, en zij, wie het dan ook was, zat voorover gebogen over zijn kruis. Haar hoofd was te zien en het was niet moeilijk, aan de op- en neergaande bewegingen die haar hoofd maakte, te concluderen wat ze aan het doen waren.

Aimée werd misselijk. Allerlei gedachten vlogen door haar hoofd. Het was net of er een wespennest was los gelaten in haar waarbij de wespen boos en met veel gezoem alle kanten opvlogen. Ze stond daar maar te staren, onzeker wat ze moest doen, terwijl ze tegelijkertijd wist wat ze wilde doen: ze met de koppen tegen elkaar slaan en dan met de auto over hen heen rijden. Of misschien wilde ze wel liever in bed liggen met het dekbed over zich heen om nooit meer iets te maken te hoeven hebben met mensen die boos werden en met mensen die vreemdgingen in een parkeergarage. Ze draaide zich om en liep weg, terug naar de lift en van daaruit naar buiten. Ze liep naar haar fiets en fietste de route naar haar vaders huis. Toen ze daar was aangekomen, zag ze dat er geen licht brandde. Misschien was hij nog in het ziekenhuis, misschien

was hij al naar bed. Zowel teleurgesteld als opgelucht omdat ze nu niet haar verhaal kon vertellen en omdat ze nu niet de confrontatie aan hoefde te gaan — wie weet wilde hij haar helemaal niet zien — ging ze naar huis. Eenmaal thuis begon ze aan de moeizame taak om al haar spullen te verzamelen en in koffers en tassen te stoppen. Het bleek echter dat ze veel meer spullen had verzameld in de drie jaar dat ze samenwoonde met Erik dan ze kwijt kon in koffers en tassen, en daarom koos ze uit wat ze mee wilde nemen en stopte dat in een koffer. Maar waar moest ze heen? Ze probeerde haar vriendinnen te bellen, maar die waren niet te bereiken. Ze keek op social media, en zag dat alleen Nicolette vandaag een bericht had geplaatst. Ze realiseerde zich dat ze nergens heen kon. De enige optie was om naar een hotel te gaan, maar de gedachte aan een hotelkamer,

zo neutraal en ontdaan van enige gezelligheid, stond haar tegen. Ze slofte naar boven, maakte zich klaar om naar bed te gaan en stapte tenslotte in bed. Het idee dat Erik daar ook in zou stappen, later die nacht, vond ze nu een vreselijk idee, maar voor ze die gedachte had kunnen overdenken, viel ze in slaap.